

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci

žalobce: **D. P.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Karlem Šindelářem
sídlem Štěpánská 5410/7, 120 00 Praha 2

proti
žalovaným: **1) Všeobecná fakultní nemocnice v Praze, IČO 00064165**
sídlem U nemocnice 2, 128 08 Praha 2
3) Fakultní nemocnice v Motole, IČO 00064203
sídlem V Úvalu 84, 150 06 Praha 5
4) Fakultní nemocnice Bulovka, IČO 00064211
sídlem Budínova 2, 180 01 Praha 8
zastoupená advokátem JUDr. Janem Machem
sídlem Vodičkova 28, 110 00 Praha 1

Za účasti vedlejšího účastníka na straně první a třetí žalované:

Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, IČO 47116617
sídlem Pobřežní 21, 180 00 Praha 8

o náhradu škody

k odvolání žalobce proti částečnému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 14. června 2023, č. j. 29 C 26/2011-804

takto:

Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o věci samé (I.) v části, v níž bylo rozhodnuto o náhradě za ztižení společenského uplatnění v částce 10 520 000 Kč spolu s příslušenstvím této pohledávky,

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

potvrzuje, v části, v níž bylo rozhodnuto o odškodnění za bolest v částce, která bude specifikována v závislosti na vypracovaném znaleckém posudku spolu s příslušenstvím této pohledávky, a ve výroku o nákladech řízení mezi žalobcem a čtvrtou žalovanou (II.) **se zrušuje** a v tomto rozsahu **se věc vrací** soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným částečným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu s tím, aby žalovaní byli povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci odškodnění za bolest v částce, která bude specifikována v závislosti na vypracovaném znaleckém posudku spolu s příslušenstvím této pohledávky, a náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 10 520 000 Kč spolu s příslušenstvím této pohledávky (výrok I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit čtvrté žalované na náhradu nákladů řízení částku 477 853,20 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce (výrok II.).
2. Soud I. stupně v první řadě konstatoval, že D. P. žádala, aby byla oslovoována v mužském rodě, neboť se cítí být mužem, z toho důvodu byla nadále označena jako žalobce. Na tomto požadavku setrvala i v odvolacím řízení.
3. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal náhrady škody na zdraví, která mu měla vzniknout jednak v důsledku chybné diagnózy transsexuality, jednak v důsledku chybně provedené operace změny pohlaví. Pochybení spatřoval na straně prof. PhDr. Petra Weisse a MUDr. Iva Procházky (zaměstnanců první žalované), na straně třetí žalované v tom, že nekvalitně provedla chirurgickou konverzi pohlaví, a na straně čtvrté žalované, že schválila jeho žádost o povolení operativních kroků v rámci procesu změny pohlaví.
4. Žalovaní s požadavkem žalobce nesouhlasili, mimo jiné vznesli námitku promlčení.
5. Soud I. stupně popsal dosavadní průběh řízení, k posouzení námitky promlčení byl zadán znalecký posudek k určení stabilizace zdravotního stavu žalobce. Výslech znalce nebyl proveden, když takový požadavek žalobce vznesl až při soudním jednání, soud I. stupně jej považoval za nadbytečný, stejně jako vypracování revizního znaleckého posudku. Vycházel pak ze závěrů znaleckého posudku, dle nichž došlo k ustálení zdravotního stavu žalobce z hlediska ztížení společenského uplatnění po ustálení fyzické a psychické bolesti dnem 3. 3. 2008. I když po skončení léčby došlo k dalším nepředpokládaným operacím, tyto nevedly ke zhoršení následků zdravotního poškození a nevedly tak k závěru o tom, že dřívější zdravotní stav žalobce nebyl ustálen. Ke stabilizaci fyzické bolesti v příčinné medicínské souvislosti s provedenou operativní změnou pohlaví ze dne 4. 5. 2006 došlo dle znalce dnem 28. 2. 2007, kdy také byla ukončena pracovní neschopnost žalobce, ke stabilizaci psychické bolesti došlo ke dni 3. 3. 2008, kdy byla ukončena pracovní neschopnost a kdy psychiatr sdělil, že se jedná o poruchu osobnosti s trvalým, nepříliš ovlivnitelným stavem.
6. Ohledně okamžiku, kdy byl nárok žalobce vůči žalovaným uplatněn, soud I. stupně vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2022, č. j. 25 Cdo 561/2020-523, který byl v dané věci vydán, dle nichž hmotně právní účinky žaloby nastaly vůči první a třetí žalované dne 15. 3. 2010, vůči čtvrté žalované dne 14. 6. 2012.
7. Po právní stránce soud I. stupně věc posoudil jako nárok na náhradu škody dle § 420 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Vycházel z dvouleté subjektivní promlčecí doby dle § 106 odst. 1 obč. zák. a dospěl k závěru, že tato promlčecí doba před podáním žaloby ve vztahu ke všem žalovaným marně uplynula. Žalobu tedy ohledně nároku na zaplacení bolestného a ztížení společenského uplatnění částečným rozsudkem zamítl.
8. Vzhledem k tomu, že vůči čtvrté žalované se jednalo o rozsudek konečný, byla jí přiznána náhrada nákladů řízení dle § 142 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o. s. ř.“, a to nákladů za právní zastoupení v celkové výši 477 853,20 Kč soudem I. stupně podrobně specifikované v odůvodnění napadeného rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné blanketové odvolání, které následně doplnil. Vytýkal soudu I. stupně nesprávná skutková zjištění ohledně počátku běhu promlčecí doby a nesprávné právní posouzení běhu promlčecí doby. Namítal, že vůči prvé žalované žalobu uplatnil již v roce 2008 podáním vedeným nejprve u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 Nc 3027/2008 a následně u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 9 C 9/2010, toto řízení bylo usnesením ze dne 3. 2. 2010, č. j. 9 C 9/2010-61, zastaveno. Až do 3. 2. 2010 tedy ve vztahu k prvé žalované promlčecí doba neběžela. Nesouhlasil dále se závěrem znaleckého posudku, že k ustálení zdravotního stavu došlo 28. 2. 2007 a 3. 3. 2008, namítal, že po tomto datu došlo k dalším nepředpokládaným operacím, které souvisely s první operací, směřovaly k tomu, aby byl zdravotní stav žalobce po operaci stabilní a snesitelný a umožňoval mu vést alespoň trochu důstojný a po zdravotní stránce přijatelný život. I v souvislosti s těmito operacemi žalobce musel čelit fyzické i psychické bolesti, která se podepsala na kvalitě jeho života. Namítal, že znalec svůj závěr postavil na ukončení pracovní neschopnosti, což je však administrativní akt, který nevypovídá o zdravotním stavu žalobce. V daném případě byla pracovní neschopnost ukončena kvůli zlepšení zdravotního stavu, nikoliv z důvodu ustálení zdravotního stavu. O tom, že stav žalobce nebyl ustálen, svědčí i zpráva FN KV (Fakultní nemocnice Královské Vinohrady) Praha 2 ze dne 6. 4. 2008. Doklad o ukončení zdravotní neschopnosti nebyl ani přiložen. Žalobce tak namítal příčinnou souvislost mezi operací ze dne 4. 5. 2006 a všemi navazujícími zákroky. Závěry znaleckého posudku považoval za chybné, vytýkal navíc soudu I. stupně, že neprovedl jím navržený výslech znalce, resp. nezadal vypracování nového znaleckého posudku. Žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
10. Prvá žalovaná se ve vyjádření k odvolání ztotožnila se závěry znaleckého posudku i soudu I. stupně, odkázala na všechna svá podání, zejména závěrečný návrh a navrhla potvrzení napadeného rozsudku.
11. Třetí žalovaná ve vyjádření k odvolání poukázala na změnu argumentace žalobce, kdy primárně tvrdil chybnou diagnózu transsexualismu, nyní usiluje o kauzální spojitost mezi všemi provedenými zákroky, aby zabránil promlčení nároku. Poukázala na to, že taková souvislost neexistuje s tím, že k zakončení procesu chirurgické konverze pohlaví došlo druhou fází operace dne 31. 10. 2006. Další kontakt třetí žalované se žalobcem proběhl až 28. 4. 2008, žalobcem tvrzené zdravotní komplikace měly nastat postupně až na základě dalších operací kauzálně nesouvisejících se změnou pohlaví. Namítala, že ve vztahu k běhu promlčecí doby je třeba odlišit škodu, která měla vzniknout na základě operativní konverze pohlaví, a újmu na osobnostních právech, kterou způsobil celkový proces přeměny pohlaví žalobce. Poukázala na to, že v prvním případě nemůže být odpovědna, neboť operační proces proběhl lege artis, ve druhém případě pak nemůže být odpovědna za rozhodnutí žalobce o změně pohlaví. Žádala, aby odvolací soud napadený rozsudek jako správný potvrdil a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.
12. Čtvrtá žalovaná ve vyjádření k odvolání poukázala na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2022, že žalobu lze považovat za řádně podanou dnem 15. 3. 2010, avšak pouze ve vztahu k prvé a třetí žalované. Vůči čtvrté žalované žalobkyně uplatnila svůj nárok až 14. 6. 2012, vůči ní je tak nárok žalobce zjevně promlčen. Žádala, aby odvolací soud napadený rozsudek jako správný potvrdil a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.
13. Při odvolacím jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.
14. Odvolací soud ve smyslu ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a odvolání žalobce shledal částečně důvodným.
15. Soud I. stupně správně na uplatněné nároky aplikoval obč. zák. s ohledem na přechodná ustanovení § 3028 odst. 1 a § 3036 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
16. Podle § 420 odst. 1 obč. zák., každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti.

Škoda je způsobena právnickou osobou, anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovněprávních předpisů není tím dotčena (odst. 2).

Odpovědnosti se zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil (odst. 3).

17. Podle § 444 odst. 1 obč. zák. se při škodě na zdraví jednorázově odškodňují bolesti poškozeného a ztížení jeho společenského uplatnění.

18. Podle § 106 odst. 1 obč. zák. se právo na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá.

Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví (odst. 2).

19. Podle § 100 odst. 1 obč. zák. se právo promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 až 110). K promlčení soud přihlídně jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat.

20. Podle § 112 obč. zák., uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje nebo je-li ohledně jeho práva zahájena mediace podle zákona o mediaci, promlčecí doba neběží od tohoto uplatnění po dobu řízení nebo od tohoto zahájení po dobu mediace. To platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které byl u soudu nebo u jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí.

21. Z výše uvedeného vyplývá, že v případě nároku na náhradu škody na zdraví běží pouze dvouletá subjektivní promlčecí doba, jejíž počátek se váže k okamžiku, kdy poškozený nabyl vědomost o tom, že na jeho úkor došlo ke škodě a kdo za ni odpovídá. Vědomost poškozeného o škodě musí být taková, jaká je zapotřebí k podání žaloby (*srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 19. 11. 1924, sp. zn. Rv II 559/24, Vážný č. 4389*). U nároku na náhradu za bolest její běh počíná okamžikem, kdy se zdravotní stav poškozeného ustálil a lze objektivně provést bodové ohodnocení bolesti (*srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2015 sp. zn. 25 Cdo 3228/2014*), přičemž se míní ustálení zdravotního stavu souvisejícího s utrpenou bolestí, nikoliv ustálení celkového zdravotního stavu. Z logiky věci nemůže poškozený takové vědomosti nabýt dříve, než újma objektivně vzato vznikla. (*srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2010 sp. zn. 25 Cdo 2414/2008, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2023 sp. zn. 25 Cdo 3625/2022*).

22. V případě bolesti nabývá poškozený vědomost o újmě nikoliv již v okamžiku, kdy bolest pociťuje, nýbrž až v okamžiku, kdy se bolestivý stav natolik ustálil (případně odezněl), že lze objektivně provést (například bodově) ohodnocení bolesti (*srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. 25 Cdo 676/2007, publikované pod C 5789 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck*).

23. Odškodňuje se bolest pociťovaná při škodní události a při lékařských zákrocích vedoucích k odstranění následků a k léčbě poranění, přičemž součástí tohoto procesu mohou být i postupně prováděné výkony. Mají-li určitý časový odstup nebo věcnou odlišnost, jsou jednotlivé bolestivé stavy hodnoceny odděleně a mohou být považovány za samostatné nároky. Pak je i z hlediska promlčení třeba vzít v potaz průběh léčení a vývoj bolesti tak, aby u odlišně vyvolaných a působících bolestí byly správně posouzeny okolnosti významné pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby (*srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. 25 Cdo 2558/2020, publikovaný v časopise Soudní rozhledy, č. 10/2022, str. 321, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2023 sp. zn. 25 Cdo 3625/2022*).

24. Stejně tak v případě škody spočívající ve ztížení společenského uplatnění, subjektivní promlčecí doba počíná běžet okamžikem, jakmile se po úrazu a jeho případném léčení ustálí zdravotní stav poškozeného natolik, že je zřejmé, zda a jaké nepříznivé následky úraz zanechal. V té době lze

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

objektivně provést bodové ohodnocení ztížení jeho společenského uplatnění, až v této době má poškozený k dispozici skutkové okolnosti, z nichž lze škodu, resp. její rozsah, zjistit. Posouzení otázky, kdy se zdravotní stav poškozeného ustálil, je závislé na vyjádření lékaře (*srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1169/2000, publikovaný pod C 569 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, sp. zn. 21 Cdo 2877/2004, publikovaný v časopise Soudní judikatura, č. 52, roč. 2006, nebo rozsudek ze dne 7. 7. 2011, sp. zn. 21 Cdo 752/2010, publikovaný pod číslem 153/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek*).

25. Soud I. stupně tak postupoval správně v souladu s výše uvedenou judikaturou, pokud se s ohledem na uplatněnou námitku promlčení zabýval otázkou, kdy došlo k ustálení zdravotního stavu žalobce z hlediska možností uplatnění nároku na odškodnění bolestného a ztížení společenského uplatnění a za tím účelem zadal vypracování znaleckého posudku, z jehož závěrů následně vycházel.
26. Odvolací soud však shledal opodstatněnou námitku žalobce, že nebyl proveden výslech znalce k vypracovanému znaleckému posudku, ač jeho výslech při jednání před soudem I. stupně navrhoval. Nicméně tento nedostatek bylo možno zhojit v odvolacím řízení. Odvolací soud proto předvolal znalce a umožnil žalobci klást mu otázky k vysvětlení závěrů znaleckého posudku.
27. Znalec při odvolacím jednání stvrdil závěry svého znaleckého posudku, vysvětlil k výhradám žalobce, z jakého důvodu zohlednil ve svých závěrech okamžik ukončení pracovní neschopnosti žalobce s tím, že lékař ukončující pracovní neschopnost má komplexní informace o zdravotním stavu pacienta; k ukončení pracovní neschopnosti z jiných důvodů, než zlepšení zdravotního stavu může dojít pouze výjimečně, např. z důvodu porušování léčebné kázně, takové okolnosti však ze zdravotní dokumentace nevyplývaly. Znalec se rovněž vyjádřil k námitce žalobce ohledně zprávy Všeobecné nemocnice Královské Vinohrady ze dne 6. 4. 2008, v níž byla uvedena informace o zhoršující se těžké depresi žalobce, čímž žalobce zpochybňoval závěr znalce o ustálení zdravotního stavu k dřívějšímu datu. Znalec poukázal na to, že se jedná o zprávu neurologa, nikoliv psychiatra coby odborníka k hodnocení depresivních stavů, a zejména na to, že údaje o prohlubující se depresi nepředstavují závěr lékaře, ale potíže popsané pacientem.
28. Odvolací soud tak shodně se soudem I. stupně neshledal potřebu vypracování revizního znaleckého posudku, když závěry znalce nebyly žádným způsobem vyvráceny, znalec své závěry řádně vysvětlil, pouhý nesouhlas žalobce s těmito závěry nepředstavuje důvod pro přezkum závěrů znalce revizním posudkem.
29. Soud I. stupně tak nepochybil, pokud ve svém rozhodnutí vycházel ze závěrů tohoto znaleckého posudku. Ohledně promlčení nároku na ztížení společenského uplatnění se odvolací soud se závěry soudu I. stupně plně ztotožnil. Znalec určil dobu ustálení zdravotního stavu pro vyčíslení tohoto nároku po ustálení fyzické a psychické bolesti dnem 3. 3. 2008. I když i po tomto datu docházelo k nepředpokládaným operacím, tyto nevedly ke zhoršení následků zdravotního poškození a nepředstavovaly tak důvod ke změně závěru o ustálení zdravotního stavu žalobce ke dni 3. 3. 2008.
30. Soud I. stupně rovněž správně posoudil běh dvouleté subjektivní promlčecí doby dle § 106 odst. 1 obč. zák., která marně uplynula před podáním žaloby, která byla uplatněna dne 15. 3. 2010 vůči první a třetí žalované a dne 14. 6. 2012 vůči čtvrté žalované. Správně přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2022, č. j. 25 Cdo 561/2020, v němž se Nejvyšší soud zabýval otázkou, kdy lze považovat žalobu v dané věci za řádně uplatněnou vůči jednotlivým žalovaným.
31. Odvolací soud přitom neshledal opodstatněnou námitku žalobce, že došlo ke stavení promlčecí doby po dobu řízení zahájeného podáním již v roce 2008 vedeným nejprve u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 Nc 3027/2008 a následně u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 9 C 9/2010. Odvolací soud přitom vycházel z ust. § 112 obč. zák., dle něhož musí být v zahájeném řízení řádně pokračováno, aby došlo ke stavení běhu promlčecí doby. Pokud účastník řádně nepokračuje, skončí promlčecí doba bez ohledu na to, že právo již bylo uplatněno (promlčení v takových případech totiž běží i po dobu řízení). Účastník řízení v řízení řádně pokračuje tehdy,

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

jestliže svými procesními úkony nebrání náležitému průběhu řízení, takže toto řízení může skončit rozhodnutím ve věci, resp. soudním smírem (tzv. meritorní ukončení řízení). Řádně naopak nepokračuje ten účastník řízení, který se souhlasem soudu vezme žalobu zpět a řízení je zastaveno, právě tak jako ten, který nepodá návrh na pokračování přerušeného řízení. Stejně tak, není-li po výzvě, poučení ve stanovené lhůtě podání (konkrétně žaloba) řádně opraveno či doplněno, a řízení bylo pro nemožnost pokračovat v něm pro tento nedostatek zastaveno (*srov. Jiří Švestka, Jiří Spáčil, Marta Škárová, Milan Hulmák a kolektiv Občanský soudní řád I, II – Komentář k § 112, C.H.BECK. 2. vydání, Praha 2009 s. 621-626*).

32. Žalobce v namítaném řízení řádně nepokračoval, když toto řízení (sp. zn. 9 C 9/2010) bylo zastaveno, nebylo v něm meritorně rozhodnuto, nebyla tedy splněna podmínka řádného pokračování v řízení, ke stavení běhu promlčecí doby tak nedošlo. Soud I. stupně tak správně uzavřel, že nárok na odškodnění ztížení společenského uplatnění byl uplatněn po uplynutí subjektivní promlčecí doby a pokud žalovaní námitku promlčení vznesli, nelze žalobci tento nárok přiznat.
33. Tento závěr však nebylo možno učinit ohledně nároku na odškodnění bolestného jako celku. Odvolací soud přitom vycházel z toho, že znalec určil ustálení bolestivých stavů pouze ve vztahu k operačním zákrokům realizovaným v roce 2006, žalobce však prodělal další operační zákroky v roce 2009, při nichž nepochybně docházelo k bolestivým stavům, které znalec i ohodnotil (určil výši bolestného). Ohledně nich se však okamžikem ustálení fyzické a psychické bolesti nezabýval, neřešil ani otázku, zda a jakým způsobem tyto zákroky souvisely s operačními zákroky provedenými v roce 2006 (taková otázka mu zadána nebyla). Je přitom zjevné, že ohledně těchto bolestivých stavů nemohla promlčecí doba počít běžet v době jim předcházející. Odvolací soud současně vycházel z toho, že nárok na bolestné již byl žalobcem na výzvu soudu I. stupně specifikován částkou 239 520 Kč (doplnění žaloby ze dne 8. 4. 2019 na č. l. 422 a násl. spisu). Soud I. stupně toto upřesnění nároku na bolestné zjevně přehlédl, když rozhodl o nároku na bolestné tak, jak byl žalobcem původně neurčitě vymezen, tj. v částce, která měla být specifikována až v závislosti na vypracování znaleckého posudku spolu s příslušenstvím této pohledávky. I příslušenství uplatněné pohledávky (úroky z prodlení) přitom byly v tomto doplnění žaloby řádně specifikovány ve výši 8,05 % ročně od 14. 6. 2012 do zaplacení.
34. V tomto doplnění žaloby byly současně specifikovány bolestivé stavy, ohledně nichž byla tato částka stanovena, aniž by však bylo upřesněno, kterých operačních zákroků se týkají. Ani po porovnání těchto bolestivých stavů s těmi uvedenými ve znaleckém posudku (při vyčíslení bolestného) přitom nebylo možno dospět k jednoznačnému závěru, kterých zákroků se týkaly, zda se jednalo o zákroky z roku 2006 či z roku 2009. Žalobce přitom právě na bolestivé stavy spojené s operačními zákroky v roce 2009 výslovně poukázal, když zpochybnil závěr znalce o ustálení bolestivých stavů ke dni 3. 3. 2008. Přitom jak již bylo výše uvedeno, pokud by nárok žalobce na odškodnění bolestného v souvislosti s operačními zákroky z roku 2009 byl shledán důvodným, nebylo by možno jej shledat promlčeným. Z těchto důvodů považoval odvolací soud závěr soudu I. stupně o promlčení nároku na bolestné jako celku za dosud předčasný.
35. Na soudu I. stupně tak bude, aby postupem dle § 118a o. s. ř. poučil žalobce, aby více upřesnil svůj požadavek na úhradu bolestného dle doplnění žaloby ze dne 8. 4. 2019 tak, aby bylo jasné, kterých operačních zákroků, v jakém období se tyto bolestivé stavy týkají. V závislosti na tom pak bude teprve možno posoudit, v jakém rozsahu lze nárok na bolestné možno považovat za promlčený.
36. Ze všech těchto důvodů odvolací soud napadený rozsudek ohledně nároku na ztížení společenského uplatnění jako věcně správný potvrdil dle § 219 o. s. ř., ve zbylém rozsahu jej zrušil dle § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. a v tomto rozsahu věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení dle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř.
37. Vzhledem k tomu, že ani ve vztahu ke čtvrté žalované nebylo rozhodnuto konečným rozhodnutím ve smyslu § 151 odst. 1 o. s. ř., byl zrušen i výrok o nákladech řízení mezi žalobcem a čtvrtou žalovanou a nebylo rozhodnuto ani o nákladech odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku v části, již byl zrušen rozsudek soudu I. stupně, **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. k/ o. s. ř.), v části, v níž byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen, **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 14. prosince 2023

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu